

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 67

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 28 ianuarie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.027. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind stabilirea misiunii instituției de învățământ superior	2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 82 din 18 noiembrie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	3–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
31.454/2024. — Raport privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Național de Centru, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2024	15
32.099/2024. — Raport privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Români pentru România, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2024	15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

privind stabilirea misiunii instituției de învățământ superior

În conformitate cu prevederile:

— art. 3 alin. (1), art. 6 alin. (2), art. 15 alin. (1) și alin. (2) lit. j), art. 137 alin. (2) lit. a), art. 138 alin. (2) și (3) și ale art. 223 și 224 din Legea învățământului superior nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 153/2024 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale,

având în vedere Referatul de aprobare nr. 31/DGIU din 15.01.2025,

în temeiul prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Prezentul ordin stabilește cadrul legal pentru ca sistemul de învățământ superior să adapteze permanent oferta educațională la cerințele pieței muncii, astfel încât rolul instituției de învățământ superior să fie unul integrat la nivel local, regional, național și internațional.

Art. 2. — (1) Misiunea instituției de învățământ superior se stabilește, în conformitate cu principiul autonomiei universitare, de către comunitatea universitară și poate fi:

- a) de educație;
- b) de educație și cercetare;
- c) de educație și cercetare avansată.

(2) În cazul instituțiilor de învățământ superior cu profil artistic, în sensul prezentului ordin, prin cercetare se înțelege și creația artistică.

Art. 3. — Misiunea instituției de învățământ superior este aprobată la propunerea rectorului, prin hotărârea senatului universitar.

Art. 4. — (1) Instituția de învățământ superior stabilește în Carta universitară misiunea proprie, asumată conform prevederilor art. 2 și 3.

(2) Hotărârea senatului universitar privind modificarea Cartei universitare conform alin. (1) se transmite Ministerului Educației și Cercetării pentru acordarea avizului de legalitate asupra acesteia. Rezoluția privind avizul de legalitate se emite de

Ministerul Educației și Cercetării în termen de maximum 30 de zile de la data solicitării instituției de învățământ superior.

(3) Se recomandă ca misiunea asumată de instituția de învățământ superior să fie menținută pentru întreaga perioadă a mandatului rectorului în funcție.

Art. 5. — În procesul de asigurare și evaluare a calității educației se vor utiliza criterii, indicatori și/sau ponderi ale acestora conform misiunii asumate de instituția de învățământ superior.

Art. 6. — (1) Instituțiile de învățământ superior care la data intrării în vigoare a prezentului ordin au prevăzut în Carta universitară misiunea proprie, pot modifica tipul misiunii până la data de 1 iunie 2025.

(2) Instituțiile de învățământ superior au obligația de a publica pe site-ul propriu, într-un mod accesibil, misiunea asumată.

Art. 7. — Organizarea și funcționarea, în cadrul instituțiilor de învățământ superior, a ciclurilor de studii universitare se efectuează cu respectarea legislației în vigoare, indiferent de misiunea asumată, fără ca acestea să fie condiționate între ele.

Art. 8. — Direcția generală învățământ universitar și instituțiile de învățământ superior vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Daniel-Ovidiu David

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 82

din 18 noiembrie 2024

Dosar nr. 1.969/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristian Daniel Oana	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iulia Craiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare („Regulamentul”).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 6.079/117/2023, la care a fost

conexat Dosarul nr. 2.177/1/2024, având ca obiect sesizarea formulată de Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.217/120/2023*.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând următoarele: (i) la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; (ii) părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Prin Încheierea din 2 septembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 6.079/117/2023, Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024”), sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„calcularea drepturilor salariale ale reclamantilor (consilieri de probațiune) prin raportare la VRS 605,225 lei neplafonată, pentru perioada anterioară emiterii actului administrativ (Ordinul ministrului justiției), raportat la principiile egalității și nediscriminării reglementate de art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017”.

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu nr. 1.969/1/2024.

10. Prin Încheierea din 25 septembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.217/120/2023*, Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„calcularea drepturilor salariale ale reclamantilor (ofițeri de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție —

Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție) prin raportare la VRS 605,225 lei neplafonată, începând cu data de 23.03.2020 și în continuare până la zi, raportat la principiile egalității și nediscriminării reglementate de art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017”.

11. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 2.177/1/2024, dosarul fiind conexas la Dosarul nr. 1.969/1/2024.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

12. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare* („Legea nr. 153/2017” sau „Legea-cadru nr. 153/2017”)

„Art. 38 — Aplicarea legii

(...) (6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022. (...)”

„Art. 6. — Principii

Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii: (...)

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; (...)”

III. Expunerea succintă a proceselor în cadrul cărora s-au invocat chestiunile de drept

Dosarul nr. 6.079/117/2023

Cererea de chemare în judecată

13. Prin Cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj cu nr. 6.079/117/2023, reclamantii AAA ș.a., în contradictoriu cu pârâta Direcția Națională de Probațiune („D.N.P.”), au solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună: (1) obligarea pârâtei la calcularea indemnizației de bază, cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei, începând cu 11.09.2017 și în continuare, fără a fi afectată de prevederile art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017, prin egalizare cu cele acordate consilierilor de probațiune din cadrul Serviciului de Probațiune T., potrivit Sentinței civile nr. 236 din 2 martie 2023 a Tribunalului Timiș — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 571 din 22 iunie 2023 a Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale; (2) obligarea pârâtei la plata pentru fiecare lună, pentru fiecare reclamant în parte, pentru perioadele în care a lucrat în cadrul pârâtei, până la recunoașterea efectivă a dreptului, a diferenței dintre venitul la care este îndreptățit (conform pct. 1) și venitul efectiv plătit, sumă ce va fi reactualizată cu indicii de inflație, la care se aplică dobânda legală penalizatoare, calculată de la data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată până la data plății efective.

14. În motivarea în fapt a cererii s-a arătat că: reclamantii sunt consilieri de probațiune în cadrul Serviciului de Probațiune C.; salariile de bază în justiție și, implicit, în probațiune au avut ca formulă de calcul o valoare de referință sectorială („VRS”); angajatorul a „plafonat” această VRS la 305 lei, astfel că angajații au fost nevoiți să apeleze în mod repetat la instanță, din anul 2007 până în prezent, pentru a trece peste aceste plafonări nelegale ale angajatorului și a ajunge, astfel, la un calcul corect al salariului, prin raportare la o VRS care să cuprindă toate

majorările salariale dispuse prin legi de-a lungul timpului, ajungându-se la o VRS de 605,225 lei, începând cu 1.08.2016.

15. De la data de 1.01.2018, salariile acestora au fost plafonate la grilele prevăzute în Legea nr. 153/2017 pentru anul 2022, în baza art. 38 alin. (6) din actul normativ menționat, iar hotărârile judecătorești obținute anterior nu au mai fost puse în executare.

16. Susțin reclamantii că dreptul la un salariu calculat prin raportare la valoarea de referință sectorială de 605,225 lei există în patrimoniul tuturor consilierilor de probațiune încă din 1.01.2016, fiind constatat prin hotărâri judecătorești definitive. Astfel, se impunea menținerea acestui drept și după intrarea în vigoare și aplicarea Legii nr. 153/2017, fără a fi afectat de aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din această lege, ceea ce exclude incidența dispozițiilor art. 38 alin. (3)-(5) din actul normativ menționat.

17. Sunt invocate considerentele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016 („Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016”), arătându-se că angajatorul avea obligația legală de a egaliza drepturile salariale pentru toți consilierii de probațiune din sistem, însă a refuzat.

18. În toată familia ocupațională „Justiție” s-au emis, în cursul acestui an, acte administrative de salarizare, prin care întregului personal din justiție, cu excepția consilierilor de probațiune, i s-a stabilit, încă din 2017, salariul de bază raportat la VRS de 605,225 lei, cu depășirea acestui plafon. Angajatorul reclamantilor însă a refuzat să procedeze la fel și pentru consilierii de probațiune, deși era obligat să egalizeze drepturile salariale cu cele din familia „Justiție”.

19. Ca urmare a pronunțării de către Tribunalul Timiș — Secția I civilă a Sentinței civile nr. 236/2023, prin care s-a recunoscut dreptul consilierilor de probațiune din cadrul Serviciului de Probațiune T. la un salariu calculat prin raportare la o VRS de 605,225 lei, pentru perioada 11.09.2017-la zi, cu depășirea plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017, angajatorul reclamantilor a emis Ordinul ministrului justiției nr. xxxx/C/3.08.2023, prin care a acordat acest drept tuturor consilierilor de probațiune din sistem, însă numai pentru viitor, începând cu data de 3.08.2023, nu și pentru perioada anterioară, așa cum s-a stabilit prin sentința civilă mai sus menționată.

20. Un astfel de raționament este, în opinia reclamantilor, profund discriminatoriu, întrucât pentru aceeași categorie de personal, pentru aceeași muncă depusă, o parte dintre consilieri beneficiază de drepturi salariale mai mari, începând cu 11.09.2017, iar restul doar începând cu 3.08.2023.

Întâmpinarea

21. Direcția Națională de Probațiune a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, excepția rămânării fără obiect a capătului de cerere privind majorarea valorii de referință sectorială la 605,225 lei începând cu data de 3.08.2023, iar, pe fondul cauzei, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

22. În esență, a arătat că, pentru perioada cuprinsă între data operării prescripției (21.11.2020) și data emiterii Ordinului ministrului justiției nr. yyyy/C/26.10.2023 privind acordarea VRS de 605,225 lei, a existat o practică judiciară neunitară în ceea ce privește recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente acesteia la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, unele instanțe statuând în sensul acordării drepturilor până la atingerea plafonului reglementat de grila de salarizare din anexa la Legea-cadru nr. 153/2017. Cu toate acestea, ținând cont de conduita celorlalți ordonatori principali

de credite din sistemul justiției, care au stabilit salarizarea prin utilizarea VRS de 605,225 lei, fără aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017, prin Ordinul ministrului justiției nr. yyyy/C/26.10.2023 s-a realizat recalcularea drepturilor salariale pentru personalul de probațiune prin raportare la VRS de 605,225 lei, cu depășirea nivelului prevăzut pentru anul 2022 în grila de salarizare din Legea-cadru nr. 153/2017.

23. În ceea ce privește data la care operează egalizarea salariului de bază prin raportare la noul maxim, arată că este neîntemeiată susținerea reclamantilor în sensul că erau îndreptățiți la acordarea drepturilor începând cu data de 11.09.2017, dată de la care au obținut aceleași drepturi, prin hotărâre judecătorească, consilierii de probațiune din cadrul Serviciului de Probațiune T.

24. În condițiile în care reclamantii nu au obținut o hotărâre judecătorească și nu există o normă imperativă care să statueze în sensul solicitat, data de 3.08.2023, data acordării drepturilor prin Ordinul ministrului justiției nr. yyyy/C/2023, a fost aleasă din motive de oportunitate, ținând cont atât de instituția prescripției, cât și de faptul că diferențele salariale rezultate au fost semnificative din punctul de vedere al impactului financiar pentru bugetul D.N.P.

25. Tribunalul judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

*Dosarul nr. 1.217/120/2023**

Cererea de chemare în judecată

26. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal cu nr. 1.217/120/2023*, reclamantii BBB ș.a. au chemat în judecată pe pârâții Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție („P.Î.C.C.J. — D.N.A.” sau „D.N.A.”) și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării („C.N.C.D.”), solicitând instanței să dispună: (1) obligarea pârâtei D.N.A. să plătească reclamantilor, corespunzător perioadei în care fiecare reclamant și-a desfășurat activitatea în cadrul pârâtei, diferența dintre drepturile salariale încasate efectiv și cele convenite prin recalcularea acestora prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, cu înlăturarea plafonării instituite asupra indemnizației lunare de încadrare ca urmare a aplicării prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, începând cu 23.03.2020 și în continuare, până la zi, actualizată cu indicii de inflație la data plății efective; (2) obligarea pârâților D.N.A., Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu, Parchetul de pe lângă Tribunalul București și Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București să plătească reclamantilor dobânda legală penalizatoare aferentă diferențelor corespunzătoare primului capăt de cerere, calculată de la data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată și până la data plății efective.

27. În motivarea în fapt a cererii s-a arătat că: reclamantii sunt, în prezent, ofițeri de poliție judiciară în cadrul pârâtei D.N.A. — Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție; o parte dintre reclamantii și-au desfășurat activitatea în cadrul pârâtei D.N.A. pe întreaga perioadă ce face obiectul cererii de chemare în judecată, iar o altă parte pe o perioadă mai mică decât cea care face obiectul cererii de chemare în judecată; în baza unor ordine administrative emise de procurorul general al României (de exemplu: nr. aaaa/7.12.2021, nr. bbbb/27.12.2021) și de procurorul-șef al D.N.A. (de exemplu: nr. ccc/8.12.2021, nr. ddd/18.07.2022), aplicabile tuturor reclamantilor, cel puțin pe întreaga perioadă de referință ce face obiectul acestei acțiuni, s-a recunoscut dreptul reclamantilor la plata diferențelor salariale

prin raportare la o valoare de referință sectorială în sumă de 605,225 lei; în egală măsură, pentru colegii ofițeri de poliție judiciară și procurori, aceste drepturi au fost recunoscute inclusiv prin hotărâri judecătorești.

28. În opinia reclamantilor, plafonarea prevăzută de art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017 are în vedere exclusiv majorările salariale reglementate sau acordate în temeiul legii, iar nu drepturile salariale recunoscute sau stabilite prin hotărâri judecătorești definitive.

29. În cazul în care s-ar accepta ipoteza contrară, ar însemna ca o hotărâre judecătorească să rămână fără efect, deci debitorul să aibă posibilitatea de a nu executa o hotărâre judecătorească definitivă prin care s-a dispus obligarea sa, ceea ce este nepermis.

30. Au fost prezentate drept relevante considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii din cadrul Deciziei nr. 7 din 11 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 6 mai 2019 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 7/2019”), care se aplică *mutatis mutandis* și în ceea ce privește art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017.

31. De asemenea, reclamantii au invocat deciziile Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016 („Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016”) și nr. 409 din 10 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 30 august 2021 („Decizia Curții Constituționale nr. 409/2021”).

32. Față de hotărârile invocate în cadrul paragrafelor anterioare, s-a susținut că, aplicând același raționament și în cazul dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017, rezultă că reținerea unei plafonări/limitări, conform acestui text de lege, încalcă art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 7/2019 și deciziile Curții Constituționale nr. 794/2016 și nr. 409/2021, sus-menționate.

33. Se susține că legalitatea, întinderea, interpretarea, executarea unei hotărâri judecătorești nu pot fi lăsate la libera apreciere a debitorului.

34. Până la momentul introducerii acțiunii, în aplicarea principiului sustenabilității financiare, prevăzut de art. 6 lit. h) din Legea-cadru nr. 153/2017, nicio lege anuală a bugetului de stat nu a stabilit încă data de aplicare a drepturilor salariale prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 (sporuri, indemnizații, majorări etc.), reglementate atât în corpul legii, cât și în anexe.

35. Pe cale de consecință, acordarea drepturilor salariale prevăzute pentru personalul plătit din fondurile publice se supune, în general, principiilor enunțate la capitolul I, secțiunea a 2-a — *Principii*, art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017 și, în special, la lit. a).

36. Interpretarea contrară a celor mai sus arătate ar conduce la o situație de limitare inacceptabilă a veniturilor, cu introducerea artificială a unei egalizări salariale la plafonul stabilit, care ar crea discriminări între lucrători care, cu toate că depun muncă în mod diferit, ar fi remunerați la fel, în limita plafonului artificial prevăzut și menținut de lege.

Întâmpinarea

37. Prin întâmpinarea depusă, pârâțul Ministerul Public — P.Î.C.C.J. — D.N.A. a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

38. În argumentare, pârâțul a arătat că în cadrul D.N.A. a fost emis Ordinul procurorului-șef al D.N.A. nr. eee din 8 decembrie

2021, în urma căruia procurorii, procurorii militari, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, ofițerii și agenții de poliție judiciară și specialiștii din cadrul D.N.A. sunt salariați avându-se în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei.

39. Corelativ, a fost emisă și Decizia procurorului-șef D.N.A. nr. fff din 8 decembrie 2021, prin care personalului auxiliar de specialitate și personalului conex li s-au recunoscut aceleași drepturi.

40. În concluzie, actele administrative emise de pârât sunt fundamentate pe dispozițiile legale în vigoare, cu respectarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

41. S-a învederat că argumentul reclamanților, în sensul că aplicarea art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 ar fi de natură să încalce mențiunile exprese ale Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016, ale Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 7/2019, ale deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 23/2016 și nr. 36/2018, nu poate fi luat în considerare, dispoziția legală citată fiind în prezent pe deplin aplicabilă, în lipsa unei modificări legislative sau a declarării ca neconstituțională a acesteia.

42. În ceea ce privește plafonul maxim pentru anul 2022, stabilit conform prevederilor Legii nr. 153/2017, pârâtul a arătat că, în privința reclamanților care au atins nivelul maxim de plată pentru anul 2022 al indemnizației de încadrare, sunt incidente prevederile art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

43. Tribunalul judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

Dosarul nr. 6.079/117/2023

44. Prin Încheierea de ședință din 2 septembrie 2024, instanța de trimitere a reținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1 și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, luând în considerare și dispozițiile art. 4 din ordonanța menționată, dat fiind faptul că în cauză este vorba despre un proces privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, iar asupra acestor chestiuni de drept, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

*Dosarul nr. 1.217/120/2023**

45. Prin Încheierea de ședință din 25 septembrie 2024, instanța de trimitere a reținut considerente similare cu cele prezentate în cadrul paragrafului anterior.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

46. Părțile nu au prezentat puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării în niciunul dintre cele două dosare, respectiv Dosarul nr. 6.079/117/2023 și Dosarul nr. 1.217/120/2023*.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

Dosarul nr. 6.079/117/2023

47. Instanța de trimitere a constatat că în cauză sunt relevante considerentele cuprinse în Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 și în Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 36/2018.

48. Ca atare, principiul egalității de tratament în salarizare implică recunoașterea acelorași obiective și elemente de salarizare tuturor persoanelor aflate într-o situație comparabilă.

49. Ca urmare a neaplicării aceleiași valori de referință sectorială pentru toți angajații ce fac parte din familia ocupațională „Justiție” s-a creat o stare de discriminare, constând în aplicarea unui tratament diferit unor persoane aflate în situații comparabile, fără ca aceasta să se bazeze pe o justificare obiectivă și rezonabilă, fiind încălcate art. 14 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția europeană”), respectiv Protocolul nr. 12 la Convenția europeană.

*Dosarul nr. 1.217/120/2023**

50. În opinia instanței de trimitere, reclamanții — ofițeri de poliție judiciară în cadrul pârâtei D.N.A. — Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție — pot beneficia de recalcularea indemnizației de încadrare prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, fără a fi afectată de prevederile art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017, și de plata diferenței dintre drepturile salariale încasate efectiv și cele cuvenite prin recalcularea acestora, începând cu data de 23.03.2020.

51. Tribunalul apreciază că, în cauză, se impun a fi avute în vedere atât considerentele Curții Constituționale a României, exprimate în cadrul Deciziei nr. 794/2016, cât și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, exprimate în cadrul Deciziei nr. 36/2018.

52. Principiul egalității de tratament în salarizare [art. 6 lit. c) din Legea nr. 153/2017] implică recunoașterea acelorași obiective și elemente de salarizare tuturor persoanelor aflate într-o situație comparabilă.

53. Ca urmare a neaplicării aceleiași valori de referință sectorială pentru toți angajații ce fac parte din familia ocupațională „Justiție” s-a creat o stare de discriminare, constând în aplicarea unui tratament diferit unor persoane aflate în situații comparabile, fără ca aceasta să se bazeze pe o justificare obiectivă și rezonabilă, fiind încălcate art. 14 din Convenția europeană, respectiv Protocolul nr. 12 la această convenție (care interzic discriminările).

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

54. Curțile de apel București, Bacău, Brașov, Craiova și Oradea au transmis hotărâri judecătorești relevante cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, iar Curtea de Apel Iași a transmis un punct de vedere teoretic asupra acestei chestiuni.

55. Într-o orientare jurisprudențială unanimă s-a apreciat că, raportat la principiile egalității și nediscriminării, reglementate de art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017, în ceea ce privește calcularea indemnizației de încadrare a consilierilor de probațiune prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, aceasta se acordă inclusiv pentru perioada anterioară emiterii Ordinului ministrului justiției nr. xxxx/C/3.08.2023.

56. În ceea ce privește aplicabilitatea plafonării prevăzute de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că indemnizația de încadrare a consilierilor de probațiune prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, acordată inclusiv pentru perioada anterioară emiterii Ordinului ministrului justiției nr. xxxx/C/3.08.2023, se calculează fără a se ține seama de plafonul reglementat de dispoziția legală mai sus indicată.

57. Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul curților de apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale (Decizia nr. 1.151/2024 din 25 aprilie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.948/104/2023; Decizia nr. 304/2024 din

6 februarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 594/95/2022; definitive), Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal (Sentința nr. 154/2023 din 26 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 9/64/2023, atacată cu recurs aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, judecata acestuia fiind suspendată până la soluționarea prezentului dosar) și tribunalele Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ și fiscal (Sentința civilă nr. 473/2024 din 22 mai 2024, pronunțată în Dosarul nr. 686/103/2022, atacată cu apel aflat pe rolul Curții de Apel Bacău — Secția I civilă, având prim termen de judecată la 2.12.2024), Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal (Sentința civilă nr. 352 din 30 mai 2024, pronunțată în Dosarul nr. 290/87/2024, atacată cu apel aflat pe rolul Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, cu prim termen de judecată la 25.11.2024), Satu Mare — Secția I civilă (Sentința civilă nr. 158/LMA din 7 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.384/83/2023, atacată cu apel aflat pe rolul Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, a cărei judecată a fost suspendată la 10.09.2024 până la soluționarea Dosarului nr. 1.505/1/2024 înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

58. În același sens au fost exprimate și punctele de vedere teoretice, nesustținute de practică judiciară, ale următoarelor instanțe: Curtea de Apel Iași; tribunalele București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Giurgiu și Brașov.

59. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale au fost invocate: Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 și deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 13 din 13 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 401 din 10 mai 2023 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 13/2023”), nr. 55 din 13 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021 („Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 55/2021”), nr. 36/2018 și nr. 23/2016.

60. S-a reținut că uniformizarea modului de calcul al salariilor prin recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi raportat la o valoare de referință sectorială în cuantum de 605,225 lei este o situație de aplicabilitate generală, iar nu una de aplicare particulară în materia salarizării, având în vedere că această uniformizare se solicită de către reclamânți (consilieri de probațiune) în considerarea faptului că alte persoane având aceleași funcții, grade, gradații și vechime în muncă și specialitate, aceleași condiții de studii din cadrul familiei ocupaționale „Justiție” și, mai mult, chiar din cadrul personalului de probațiune au un nivel al salariului diferit.

61. A fost avut în vedere și faptul că, ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, potrivit art. 38 alin. (2) lit. a), începând cu 1 iulie 2017, se mențin în plată, la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții. După data de 31.12.2017, respectiv perioada 1.01.2018-31.12.2018, sunt aplicabile prevederile art. 38 alin. (3) din Legea-cadru

nr. 153/2017, ulterior fiind aplicabile, în continuare, dispozițiile art. 38 din actul normativ menționat, în funcție de perioada reglementată.

62. S-a avut în vedere faptul că plafonarea reglementată prin dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 vizează exclusiv creșterile salariale ce decurg din aplicarea etapizată a acesteia, conform distincțiilor de la art. 38 alin. (3)-(5) din legea indicată, iar nu și drepturile care sunt recunoscute prin hotărâri judecătorești, în temeiul unor prevederi legale anterioare.

63. S-a mai reținut că această modalitate de interpretare trebuie să fie aceeași în cadrul familiei ocupaționale „Justiție”, deoarece, în caz contrar, s-ar crea o nouă situație discriminatorie între cei care beneficiază de o VRS de 605,225 lei fără plafonare și cei care beneficiază de o VRS de 605,225 lei plafonată la nivelul anului 2022.

64. Într-o altă orientare jurisprudențială s-a apreciat că, în ceea ce privește calcularea indemnizației de încadrare a consilierilor de probațiune prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, acordată inclusiv pentru perioada anterioară emiterii Ordinului ministrului justiției nr. xxxx/C/3.08.2023, se va ține seama de plafonul reglementat de dispoziția legală mai sus indicată.

65. Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul curților de apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale (Decizia nr. 2.490/2024 din 21 mai 2024, pronunțată în Dosarul nr. 2.737/3/2022, definitivă) și Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal (Sentința nr. 76/2023 din 29 mai 2023, pronunțată în Dosarul nr. 10/64/2023, atacată cu recurs aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, cu termen de judecată la 12.12.2024).

66. În același sens a fost exprimat și punctul de vedere teoretic, nesustținut de practică judiciară, al Tribunalului Vaslui.

67. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale au fost invocate dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, precum și principiile generale ale sistemului unitar de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, astfel cum acestea sunt reglementate de art. 6 din actul normativ indicat.

68. S-a arătat, deopotrivă, că principiile egalității și nediscriminării nu pot fi apreciate ca încălcate, prin raportare la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 2 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2015, și la Decizia Curții Constituționale nr. 818 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008.

69. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au comunicat opinii teoretice.

70. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat faptul că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problemele de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

71. În exercitarea controlului de constituționalitate a dispozițiilor legale supuse interpretării au fost pronunțate două decizii care prezintă relevanță cu privire la soluționarea prezentelor sesizări.

72. Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, au fost reținute următoarele considerente:

„30. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015,

introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportare la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. Așadar, dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, generează inegalități în ceea ce privește calculul indemnizației/salariului de bază al magistraților, respectiv personalului asimilat, cu același grad, gradație, condiții de vechime și de studii, și, prin urmare, contravin art. 16 din Constituție.

31. Astfel, Curtea constată că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

32. În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), «nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare», la care se face egalizarea prevăzută de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

33. Cât privește dispozițiile art. 31 alin. (11) și (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, Curtea reține că acestea nici nu au fost criticate în mod special și nu contravin dispozițiilor invocate din Constituție, ci doar stabilesc definiția sintagmei «fiecare funcție» ca fiind «funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare» și definiția «instituției sau autorității publice» ca fiind «acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite». Totodată, se precizează că, în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel

de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.

34. Prin urmare, Curtea constată că, în vederea egalizării prevăzute de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, «nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare», care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

35. În final, Curtea constată că, potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Astfel, Curtea reține că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept.

36. În consecință, așa cum a statuat Curtea și în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, sau Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010), atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv autoritățile și instituțiile publice urmează să respecte cele stabilite de Curtea Constituțională în considerentele și dispozitivul prezentei decizii.

37. Pornind de la obligativitatea legiuitorului de a pune de acord dispozițiile de lege constatate ca fiind neconstituționale cu dispozițiile Constituției, ca o consecință a prezentei decizii de admitere, Curtea constată că, până la adoptarea soluției legislative corespunzătoare, în temeiul art. 147 alin. (4) din Constituție, din momentul publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, instituțiile și autoritățile publice urmează să aplice în mod direct prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4), art. 16, art. 124 și art. 126, în privința stabilirii «nivelului maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz» al salariului de bază/indemnizației de încadrare, astfel cum a fost constatat prin prezenta decizie.

73. Prin Decizia nr. 763 din 22 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 19 ianuarie 2021, Curtea Constituțională a reținut, în considerente:

„19. Astfel, art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 cuprinde dispoziții prin care se determină în mod specific condițiile de aplicare în timp a legii. Prin alin. (1) al acestui articol este instituită regula aplicării etapizate a legii, începând cu data de 1 iulie 2017, iar etapele temporale sunt enunțate în alin. (2)-(6). Prevederile art. 38 alin. (6) din legea-cadru stabilesc faptul că, în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit acestei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

20. Stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei

legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de «eliminarea disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare», și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.”

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

74. În mecanismele de unificare a practicii judiciare au fost identificate:

— Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea și a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare”, reținându-se în considerente:

„78. Astfel, a aprecia că nivelul maxim al salarizării nu poate include drepturile obținute prin hotărâri judecătorești definitive decât dacă au fost emise ordine de salarizare ar însemna să fie lăsată la latitudinea ordonatorilor de credite consecința aplicării sau neaplicării prevederilor legale. Cu alte cuvinte, ar însemna ca neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive să producă consecințe juridice în sensul privării unor titulari de drepturile lor specifice.”

— Decizia nr. 55 din 13 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut următoarele:

„81. Prin urmare, în măsura în care în cadrul aceleiași familii ocupaționale este stabilit un anumit nivel al valorii de referință sectorială, acesta este aplicabil întregii familii ocupaționale, iar diferențierea veniturilor rezultă în mod exclusiv din utilizarea unor coeficienți de multiplicare caracteristici, care variază în raport cu funcția ocupată și cu celelalte criterii indicate de legiuitor.

82. Mai mult decât atât, analiza jurisprudenței naționale relevă, așa cum s-a arătat mai sus, că deja au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive, care au recunoscut dreptul magistraților la o indemnizație calculată pe baza valorii de referință sectorială de 605,225 lei, incidentă în cadrul familiei ocupaționale «Justiție» și care îi vizează pe toți ordonatorii principali de credite din acest sistem.

83. Prin urmare, dacă în cadrul familiei ocupaționale «Justiție» există deja astfel de hotărâri judecătorești, indemnizațiile de încadrare ale tuturor celorlalți magistrați trebuie stabilite la nivelul maxim aflat în plată, în aplicarea art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și a art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, pentru că hotărârile pronunțate au examinat prevederi legale cuprinse în acte normative cu aplicabilitate generală.

84. În raționamentul juridic expus, în prezent a devenit irelevant elementul salarial care a condus, în aprecierea

instanțelor, la conturarea unei indemnizații de încadrare la nivelul maxim, în cadrul instituției în care își desfășoară activitatea magistrații cărora li s-a recunoscut dreptul ca, la baza veniturilor lor, să se afle valoarea de referință sectorială aplicabilă consilierilor de probațiune, aflați în aceeași familie ocupațională, dată fiind finalitatea aplicării normelor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, anume aceea a asigurării, în cadrul instituției, a indemnizației de încadrare sau a salariului de bază la nivelul celui maxim aflat în plată, și aceasta indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordinele de salarizare corespunzătoare, după cum s-a statuat prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.”

— Decizia nr. 13 din 13 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea, reținând în considerente următoarele:

„145. (...) dezlegările instanței de contencios constituțional din cuprinsul Deciziei nr. 794 din 15 decembrie 2016 sunt integrate în prezent de normele de la art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv în conținutul conceptual al principiului nediscriminării (care reclamă eliminarea oricăror forme de discriminare și instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție) și în cel al principiului egalizării cu salariul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică (în sensul asigurării de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală).

146. Cea de-a doua concluzie este că aceste principii funcționează doar în ceea ce privește indemnizația lunară de încadrare, iar nu și în privința celorlalte componente ale salariului lunar al personalului din familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională, relevante pentru această distincție fiind definițiile legale de la art. 7 lit. c), e) și m) din Legea-cadru nr. 153/2017.”

— Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea și a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale”, reținând, în considerente:

„81. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a pronunțat Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, prin care au fost interpretate, în vederea aplicării unitare, dispoziții anterioare Legii-cadru nr. 153/2017; cu toate acestea, întrucât principiile și jurisprudența constituțională creată în temeiul fostei reglementări au fost preluate în cea actuală, raționamentul prezentat în decizia indicată, pe deplin valabil, poate fi valorificat. Astfel, statuând în sensul că egalizarea indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești,

În paragraful 79 al deciziei amintite s-a reținut că «hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, nu vizează situații de fapt particulare, ci aplicarea unor prevederi legale cuprinse în acte normative, care au aplicabilitate generală». Un alt exemplu poate fi identificat în sistemul de salarizare reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, în care singurul element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază, de aplicabilitate generală, este valoarea de referință sectorială, astfel cum s-a statuat și prin Decizia nr. 55 din 13 septembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021. În paragraful 73 al deciziei evocate s-a reținut că diferențierea veniturilor magistraților — în considerarea fie a nivelului instanței ori al parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă — se face «în mod exclusiv, prin aplicarea unor coeficienți de multiplicare distincți, nivelul valorii de referință sectorială rămânând însă constant»; paragrafele 74, 80 și 81 ale aceleiași decizii vin să întărească aceeași idee, a aplicabilității generale doar a elementului component al indemnizației de încadrare/salariului de bază, al valorii de referință sectorială, ca reper «unic, de referință în sectorul în care este incident». Spre deosebire, celălalt element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază — coeficientul de multiplicare — constituie reperul în funcție de care se realizează dezideratul diferențierii veniturilor magistraților și ale altor categorii de personal din sistemul justiției, în considerarea fie a nivelului instanței/parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă; ca atare, el nu are aplicabilitate generală, ci, dimpotrivă, una restrânsă la sfera anumitor beneficiari ai legii.

82. Așadar, atunci când instanțele judecătorești sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază prin includerea unor majorări recunoscute prin hotărâri definitive, trebuie să examineze dacă în respectivele hotărâri au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, căci numai într-un astfel de caz principiile examinate pot constitui temei al egalizării; dacă sfera lor de aplicare este însă restrânsă în beneficiul unor anumiți destinatari ai legii, cele două principii se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări.”

— În considerentele Deciziei nr. 3 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 9 mai 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, a reținut:

„69. Pentru justa interpretare a dispozițiilor legale incidente este necesar a se ține seama de distincția esențială dintre elementele componente ale indemnizațiilor de încadrare ale magistraților. Astfel, valoarea de referință sectorială este o componentă cu aplicabilitate generală, ce constituie un reper unic avut în vedere pentru calcularea indemnizațiilor de încadrare pentru întregul personal al familiei ocupaționale «Justiție», în timp ce coeficienții de multiplicare constituie elementul component în funcție de care se realizează

diferențierea veniturilor judecătorilor și procurorilor, în considerarea nivelului instanței sau al parchetului la care își desfășoară activitatea ori în considerarea funcției pe care o ocupă. Altfel spus, nivelul valorii de referință sectorială este același pentru toți magistrații și tot personalul din sistemul judiciar, indiferent de nivelul instanței sau parchetului la care funcționează și de funcția ocupată, în timp ce coeficienții de multiplicare sunt distincți și reprezintă reperul care asigură dezideratul diferențierii veniturilor, în considerarea nivelului instanței sau al parchetului și a funcției ocupate, având o aplicabilitate restrânsă la sfera anumitor beneficiari.

70. Această distincție între elementul cu aplicabilitate generală reprezentat de valoarea de referință sectorială și elementul cu aplicabilitate restrânsă reprezentat de coeficienții de multiplicare a fost reținută, cu putere obligatorie, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, fiind relevante sub acest aspect Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018 (paragraful 79), Decizia nr. 55 din 13 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021 (paragrafele 73, 74, 80 și 81), și Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024 (paragrafele 81 și 82). În această din urmă decizie, instanța supremă a statuat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, «principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale». În considerentele cuprinse la paragraful 81 s-a făcut referire la faptul că «singurul element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază, de aplicabilitate generală, este valoarea de referință sectorială», iar «diferențierea veniturilor magistraților — în considerarea fie a nivelului instanței ori al parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă — se face, în mod exclusiv, prin aplicarea unor coeficienți de multiplicare distincți, nivelul valorii de referință sectorială rămânând însă constant». Spre deosebire de valoarea de referință sectorială, ca reper unic de referință în sectorul în care este incident, «celălalt element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază — coeficientul de multiplicare — constituie reperul în funcție de care se realizează dezideratul diferențierii veniturilor magistraților și ale altor categorii de personal din sistemul justiției, în considerarea fie a nivelului instanței/parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă; ca atare, el nu are aplicabilitate generală, ci dimpotrivă, una restrânsă la sfera anumitor beneficiari ai legii». De asemenea, în paragraful 82 s-a reținut că: «Așadar, atunci când instanțele judecătorești sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază prin includerea unor majorări recunoscute prin hotărâri definitive, trebuie să examineze dacă în respectivele hotărâri au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, căci numai într-un astfel de caz principiile examinate pot constitui temei al egalizării; dacă sfera lor de aplicare este însă restrânsă în beneficiul unor anumiți destinatari ai legii, cele două principii se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări.»

71. În privința problemei de drept supuse analizei de față, distincția dintre elementele componente ale indemnizațiilor de

încadrare ale magistraților este relevantă, deoarece elementul cu aplicabilitate generală în cadrul aceleiași familii ocupaționale nu poate fi supus unei limitări, fiind un reper unic, constant și invariabil, în sensul că are aceeași valoare indiferent de gradul instanței sau al parchetului ori de funcția ocupată. Cu alte cuvinte, elementul cu aplicabilitate generală avut în vedere la calcularea indemnizațiilor de încadrare nu poate fi supus unui plafon în anumite situații concrete, particulare, deoarece s-ar înfrânge tocmai principiul egalității și principiul nediscriminării, ajungându-se, în contra legii, la aplicarea unei valori de referință sectorială distincte în cadrul aceleiași familii ocupaționale.”

— Tot astfel, în considerentele Deciziei nr. 4 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, a reținut:

„82. Așadar, distincția dintre elementele componente ale indemnizațiilor de încadrare ale magistraților este relevantă, deoarece elementul cu aplicabilitate generală în cadrul aceleiași familii ocupaționale nu poate fi supus unei limitări, fiind un reper unic, constant și invariabil, în sensul că are aceeași valoare indiferent de gradul instanței sau al parchetului ori de funcția ocupată. Cu alte cuvinte, elementul cu aplicabilitate generală avut în vedere la calcularea indemnizațiilor de încadrare nu poate fi supus unui plafon în anumite situații concrete, particulare, deoarece s-ar înfrânge tocmai principiul egalității și principiul nediscriminării, ajungându-se, în contra legii, la aplicarea unei valori de referință sectorială distincte în cadrul aceleiași familii ocupaționale.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

75. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizările în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile sunt inadmisibile, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă și de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

76. Pentru a evalua dacă cele două sesizări ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept sunt apte să asigure îndeplinirea funcției pentru care a fost concepută — crearea unui mecanism pentru uniformizarea practicii judiciare, care să contribuie, alături de recursul în interesul legii, la transformarea practicii judiciare românești într-una predictibilă, care să răspundă așteptărilor justițiabililor — se impune, în primul rând, evaluarea tuturor elementelor sesizărilor, adică verificarea atât a circumstanțelor care le generează, cât și a condițiilor care permit declanșarea mecanismului de interpretare a dispozițiilor legale.

77. Temeiul prezentelor sesizări este reprezentat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, care, la art. 2 alin. (1), prevede următoarele: „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face

obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

78. Domeniul de reglementare al acestui act normativ este conturat prin prevederile art. 1, conform cărora: „(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal. (2) Prezenta ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1). (3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.”

79. Potrivit art. 4 din ordonanța de urgență, dispozițiile acesteia se completează cu prevederile Codului de procedură civilă, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

80. Conform art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

81. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 constituie o normă specială față de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, astfel că, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*, urmează a se aplica în mod prioritar, completându-se însă, deopotrivă, în mod corespunzător, cu dispozițiile Codului de procedură civilă, care reprezintă dreptul comun în materie.

82. În acest context normativ, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;

— cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze, respectiv litigiul să vizeze stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv obligarea la emiterea actelor administrative sau anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal; stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice;

— să existe o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei aflate pe rolul instanței de trimitere;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

83. Primele trei condiții de admisibilitate sunt îndeplinite. Astfel, cauzele se află în curs de soluționare, în primă instanță, pe rolul Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, respectiv pe rolul Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

84. Obiectele celor două cauze se circumscriu domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, tribunalele fiind investite cu cereri prin care se solicită stabilirea și plata unor drepturi salariale ale unor categorii de personal plătite din fonduri publice (consilieri de probațiune; ofițeri de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție).

85. Soluționarea pe fond a cauzelor se află în strânsă legătură cu chestiunea de drept ce formează obiectul sesizărilor, având în vedere că instanțele de trimitere au fost investite cu cereri prin care reclamantii au solicitat recunoașterea dreptului la indemnizații de bază calculate prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, neplafonată, aferente unor perioade ce excedează celor pentru care au fost emise acte administrative de către angajatori, invocându-se că alți angajați, cu funcții similare, care fac parte din aceeași familie ocupațională (reglementată de anexa nr. V — Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice), au obținut hotărâri judecătorești în acest sens.

86. Pe de altă parte însă, după cum se va argumenta în continuare, nu este îndeplinită condiția de admisibilitate care impune ca respectiva chestiune de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

87. Cu titlu prealabil, Înalta Curte notează că cele două sesizări au fost în mod deficitar formulate, făcând vorbire despre calcularea drepturilor salariale ale reclamantilor. O atare operațiune, care implică un raționament matematic, este în competența exclusivă a instanțelor de trimitere, singurele în măsură să statueze asupra obiectelor cererilor de chemare în judecată cu care au fost investite. Astfel cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, mecanismul instituit de dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă este destinat a supune Înaltei Curți de Casație și Justiție interpretarea propriu-zisă a conținutului unor dispoziții legale în sensul dezlegării de principiu a unei chestiuni de drept (a se vedea, exemplificativ, Decizia nr. 57 din 28 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1170 din 3 decembrie 2020), iar nu de a soluționa, pe fond, cererile de chemare în judecată.

88. Cu toate acestea, încheierile de sesizare permit identificarea problemelor de drept care prezintă relevanță pentru soluționarea cauzelor, astfel că, în afirmarea efectului util al mecanismului instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, Înalta Curte va extrage din întrebările formulate chestiunile de drept cu privire la care s-a intenționat a se obține dezlegare.

89. Procedându-se astfel se constată că, în esență, problema de drept ce se cere a fi dezlegată privește interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, referitoare la principiile nediscriminării și egalității, din

perspectiva dreptului unor salariați din familia ocupațională „Justiție” de a beneficia de o indemnizație de bază calculată prin raportare la o valoare de referință sectorială neplafonată, recunoscută prin hotărâri judecătorești altor angajați în funcții similare, pe o perioadă anterioară celei recunoscute prin actul administrativ emis de angajator.

90. Se observă astfel că problema de drept adusă în discuție implică mai multe aspecte: interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 prin raportare la majorările salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive; stabilirea naturii juridice a componentei salariale constând în valoarea de referință sectorială și caracterul neplafonabil al acesteia; relevanța atitudinii angajatorului (emiterea sau neemiterea ordinelor de salarizare corespunzătoare).

91. Toate aceste aspecte însă au fost dezlegate de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele de unificare a practicii.

92. Astfel, cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la majorările salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, a fost pronunțată Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea și a stabilit că „În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale”, reținând, în considerente, că „atunci când instanțele judecătorești sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază prin includerea unor majorări recunoscute prin hotărâri definitive, trebuie să examineze dacă în respectivele hotărâri au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, căci numai într-un astfel de caz principiile examinate pot constitui temei al egalizării; dacă sfera lor de aplicare este însă restrânsă în beneficiul unor anumiți destinatari ai legii, cele două principii se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări” (paragraful 82).

93. Prin Decizia nr. 13 din 13 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea, reținând în considerente că „dezlegările instanței de contencios constituțional din cuprinsul Deciziei nr. 794 din 15 decembrie 2016 sunt integrate în prezent de normele de la art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv în conținutul conceptual al principiului nediscriminării (care reclamă eliminarea oricăror forme de discriminare și instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție) și în cel al principiului egalizării cu salariul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică (în sensul asigurării de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală)” (paragraful 145).

94. De asemenea, s-a statuat că „aceste principii funcționează doar în ceea ce privește indemnizația lunară de încadrare, iar nu și în privința celorlalte componente ale salariului lunar al personalului din familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională, relevante pentru această distincție fiind definițiile legale de la art. 7 lit. c), e) și m) din Legea-cadru nr. 153/2017” (paragraful 146).

95. Cu privire la natura juridică a componentei salariale constând în valoarea de referință sectorială și caracterul neplafonabil al acesteia, relevantă este Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, anterior menționată, prin care s-a reținut că „singurul element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază, de aplicabilitate generală, este valoarea de referință sectorială”, aceasta fiind considerată „reper unic, de referință în sectorul în care este incident” (paragraful 81).

96. Prezintă relevanță, din această perspectivă, și Decizia nr. 3 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 9 mai 2024, precum și Decizia nr. 4 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

97. Prin Decizia nr. 3 din 11 martie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „valoarea de referință sectorială este o componentă cu aplicabilitate generală, ce constituie un reper unic avut în vedere pentru calcularea indemnizațiilor de încadrare pentru întregul personal al familiei ocupaționale «Justiție»” și că „nivelul valorii de referință sectorială este același pentru toți magistrații și tot personalul din sistemul judiciar, indiferent de nivelul instanței sau parchetului la care funcționează și de funcția ocupată” (paragraful 69).

98. Totodată, s-a stabilit că „elementul cu aplicabilitate generală în cadrul aceleiași familii ocupaționale nu poate fi supus unei limitări, fiind un reper unic, constant și invariabil, în sensul că are aceeași valoare indiferent de gradul instanței sau al parchetului ori de funcția ocupată. Cu alte cuvinte, elementul cu aplicabilitate generală avut în vedere la calcularea indemnizațiilor de încadrare nu poate fi supus unui plafon în anumite situații concrete, particulare, deoarece s-ar înfrânge tocmai principiul egalității și principiul nediscriminării, ajungându-se, în contra legii, la aplicarea unei valori de referință sectorială distincte în cadrul aceleiași familii ocupaționale” (paragraful 71).

99. Aceleași statuări se regăsesc și în considerentele Deciziei nr. 4 din 11 martie 2024, respectiv că „elementul cu aplicabilitate generală în cadrul aceleiași familii ocupaționale nu poate fi supus unei limitări, fiind un reper unic, constant și invariabil, în sensul că are aceeași valoare indiferent de gradul instanței sau al parchetului ori de funcția ocupată. Cu alte cuvinte, elementul cu aplicabilitate generală avut în vedere la calcularea indemnizațiilor de încadrare nu poate fi supus unui plafon în anumite situații concrete, particulare, deoarece s-ar înfrânge tocmai principiul egalității și principiul nediscriminării, ajungându-se, în contra legii, la aplicarea unei valori de referință sectoriale distincte în cadrul aceleiași familii ocupaționale” (paragraful 82).

100. Edificatoare este și Decizia nr. 55 din 13 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că „în măsura în care în cadrul aceleiași familii ocupaționale este stabilit un anumit nivel al valorii de referință sectorială, acesta este aplicabil întregii familii ocupaționale, iar diferențierea veniturilor rezultă în mod exclusiv din utilizarea unor coeficienți de multiplicare caracteristici, care variază în raport cu funcția ocupată și cu celelalte criterii indicate de legiuitor. Mai mult decât atât, analiza jurisprudenței naționale relevă, așa cum s-a arătat mai sus, că deja au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive, care au recunoscut dreptul magistraților la o indemnizație calculată pe baza valorii de referință sectorială de 605,225 lei, incidentă în cadrul familiei ocupaționale «Justiție» și care îi vizează pe toți ordonatorii principali de credite din acest sistem. Prin urmare, dacă în cadrul familiei ocupaționale «Justiție» există deja astfel de hotărâri judecătorești, indemnizațiile de încadrare ale tuturor celorlalți magistrați trebuie stabilite la nivelul maxim aflat în plată, (...) pentru că hotărârile pronunțate au examinat prevederi legale cuprinse în acte normative cu aplicabilitate generală” (paragrafele 81-83).

101. Nu în ultimul rând, cu privire la relevanța atitudinii angajatorului (emiterea sau neemiterea ordinelor de salarizare corespunzătoare), a fost pronunțată Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea și a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare”.

102. În considerentele acestei decizii s-a statuat că „a aprecia că nivelul maxim al salarizării nu poate include drepturile obținute prin hotărâri judecătorești definitive decât dacă au fost emise ordine de salarizare ar însemna să fie lăsată la latitudinea ordonatorilor de credite consecința aplicării sau neaplicării prevederilor legale. Cu alte cuvinte, ar însemna ca neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive să producă consecințe juridice în sensul privării unor titulari de drepturile lor specifice” (paragraful 78).

103. De asemenea, prin Decizia nr. 55 din 13 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că „în prezent a devenit irelevant elementul salarial care a condus, în aprecierea instanțelor, la conturarea unei indemnizații de încadrare la nivelul maxim, în cadrul instituției în care își desfășoară activitatea magistrații cărora li s-a recunoscut dreptul ca, la baza veniturilor lor, să se afle valoarea de referință sectorială aplicabilă consilierilor de probațiune, aflați în aceeași familie ocupațională, dată fiind finalitatea aplicării normelor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, anume

aceea a asigurării, în cadrul instituției, a indemnizației de încadrare sau a salariului de bază la nivelul celui maxim aflat în plată, și aceasta, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordinele de salarizare corespunzătoare, după cum s-a statuat prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept” (paragraful 84).

104. Sintetizând cele anterior expuse, reiese că Înalta Curte de Casație și Justiție a lămurit pe deplin, prin decizii de unificare a jurisprudenței cu caracter obligatoriu, toate chestiunile de drept relevante în soluționarea cauzelor cu care au fost învestite instanțele de trimitere, respectiv:

— dispozițiile art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice se interpretează în sensul că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, dacă acestea au aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale;

— valoarea de referință sectorială reprezintă o componentă salarială cu aplicabilitate generală, reprezentând un reper unic avut în vedere la calcularea indemnizațiilor de încadrare pentru întregul personal al familiei ocupaționale „Justiție”, reper ce nu poate fi supus unei limitări sau unui plafon;

— existența dreptului salariaților la egalizarea indemnizațiilor la nivel maxim, prin raportare la majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești, nu este condiționată de emiterea de către ordonatorul de credite a unor ordine de salarizare.

108. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 6.079/117/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„calcularea drepturilor salariale ale reclamantilor (consilieri de probațiune) prin raportare la VRS 605,225 lei neplafonată, pentru perioada anterioară emiterii actului administrativ (Ordinul ministrului justiției), raportat la principiile egalității și nediscriminării reglementate de art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare”.

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.217/120/2023*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„calcularea drepturilor salariale ale reclamantilor (ofițeri de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție — Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție) prin raportare la VRS 605,225 lei neplafonată, începând cu data de 23.03.2020 și în continuare până la zi, raportat la principiile egalității și nediscriminării reglementate de art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 18 noiembrie 2024.

105. Cum toate chestiunile de drept puse în discuție prin intermediul sesizărilor analizate au făcut obiectul dezlegării pe calea deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul mecanismelor legale de unificare a jurisprudenței, apare ca fiind evidentă neîndeplinirea acestei condiții de admisibilitate.

106. Faptul că statuările relevante se regăsesc în cuprinsul mai multor decizii pronunțate de completurile pentru soluționarea recursului în interesul legii, respectiv de completurile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu este de natură a schimba concluzia anterior reținută, întrucât nici Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și nici art. 519 din Codul de procedură civilă nu impun ca statuarea Înaltei Curți să se regăsească în cuprinsul unui singur act jurisdicțional. Este în căderea instanțelor învestite cu soluționarea cauzelor obligația de a verifica jurisprudența cu caracter obligatoriu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și de a extrage acele elemente care prezintă relevanță în soluționarea litigiului concret. Doar în măsura în care nu există dezlegări cu privire la chestiunile de drept incidente în soluționarea cauzelor, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, devine admisibilă.

107. Reținând, așadar, neîndeplinirea condiției de admisibilitate referitoare la inexistența unei statuări a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunile de drept supuse dezlegării, se impune respingerea, ca inadmisibile, a sesizărilor formulate.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

R A P O R T

privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Național de Centru, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2024

— extras —

În conformitate cu prevederile art. 42 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 1.07.2024—9.10.2024 s-a desfășurat misiunea de control referitoare la verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale înregistrate de Partidul Național de Centru, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2024.

I. Constatări

Ca urmare a verificărilor efectuate asupra documentelor puse la dispoziția echipei de control s-a constatat că pentru campania electorală aferentă alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2024:

— nu s-a putut constata cuantumul contribuțiilor electorale și cuantumul cheltuielilor electorale.

Nu a fost solicitată rambursarea cheltuielilor electorale.

II. Sancțiuni aplicate ca urmare a verificării legalității finanțării campaniei electorale, precum și ca urmare a sesizărilor

Competitorul electoral Partidul Național de Centru a fost sancționat cu avertisment ca urmare a nerespectării prevederilor art. 36 alin. (6) și ale art. 39 alin. (1) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Mandatarul financiar coordonator al Partidului Național de Centru a fost sancționat cu avertisment ca urmare a nerespectării prevederilor art. 47 alin. (1) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Împotriva competitorului electoral Partidul Național de Centru nu au fost formulate sesizări cu privire la nerespectarea dispozițiilor legale referitoare la materialele de propagandă electorală.

București, 15 octombrie 2024.

Nr. 31.454.

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

R A P O R T

privind verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale ale Partidului Români pentru România, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2024

— extras —

În conformitate cu prevederile art. 42 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 1.07.2024—17.10.2024 s-a desfășurat misiunea de control referitoare la verificarea legalității veniturilor și cheltuielilor electorale înregistrate de Partidul Români pentru România, cu ocazia alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2024.

I. Constatări

Ca urmare a verificărilor efectuate asupra documentelor puse la dispoziția echipei de control s-a constatat că pentru campania electorală aferentă alegerii autorităților administrației publice locale din anul 2024:

— contribuțiile electorale au fost în cuantum de 2.100,00 lei, astfel: 2.100,00 lei provenite din contribuții ale candidaților;

— cheltuielile electorale au fost în cuantum de 2.160,00 lei.

Conform cererii de rambursare a cheltuielilor electorale depuse de către mandatarul financiar coordonator, cuantumul cheltuielilor electorale solicitate în vederea rambursării este de 2.100,00 lei, iar conform documentelor justificative cuantumul acestora este de 2.160,00 lei.

În conformitate cu prevederile art. 48 alin. (4) și (5) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în urma verificărilor efectuate, echipa de control a invalidat suma de 2.160,00 lei aferentă cheltuielilor electorale.

II. Sancțiuni aplicate ca urmare a verificării legalității finanțării campaniei electorale, precum și ca urmare a sesizărilor

Nu au fost constatate abateri contravenționale.

Împotriva Partidului Români pentru România nu au fost formulate sesizări cu privire la nerespectarea dispozițiilor legale referitoare la materialele de propagandă electorală.

București, 23 octombrie 2024.

Nr. 32.099.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

